Ч. 264. Четвер 8 грудня (25 падолиста) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — З ради державної. — Вибори в Анґлії.

Є. В. Цісар приняв бар. Бінерта на довшій специяльній авдиенциї, на якій обговорювано біжучі справи внутрішної політики. Вчера відбували ся наради клюбових голов, щоби установити дальшу проґраму праць парляменту. Дискусия над буджетовою провізориєю покінчить ся імовірно нині, а відтак прийде черга на банковий привілей.

Скорість, в якій піде полагоджене буджетової провізориї, буде залежати значно від того, яке становище займуть парляментарні партиї в справі італіяньского факультету і в сій якраз справі конферували вчера з бар. Бінертом посли словіньскі.

Вчера відбула ся також нарада ческого клюбу в справі участи ческих радикалів в угодових конференциях. В нарадах тих обговорювали ся передовсім формальні квестиї, получені з обома національно-політичними предложенями правительства. Але не улягає сумнівови, що не помине ся заходів, аби приступити до річевого трактованя квестиї, які довели до розбитя праских конференций. Коли би в тій справі зроблено який крок вперед, тоді прийшла би черга на приватні конференциї в Празї, які опреділили би доперва можливість функціонованя ческого сойму. Коли би наради дали успішний вислід — слїдувало би скликане ческого сойму на кілька днів. Один з німецких провідників заявляє в „N.fr. Presse“, що евентуальне скликане ческого сойму не наступить перед 10 січня.

На вчерашнім засїданю палати послів п. міністер скарбу відповідав, як ми вже згадували, на інтерпеляцию п. Брайтера в справі господарки у віденьскім Союзнім банку.

В тій відповіди зазначив п. міністер скарбу, що Wiener Bankverein є одним з банків новітного устрою, котрі в економічнім житю Австриї, як взагалї цілого сьвіта відграють визначну ролю. Банковий оборот внаслідок розвитку промислу прибрав великаньскі розміри. Так пр. банковий оборот згаданого Віденьского банку союзного виносить 50 міліярдів річно. Зрозуміла річ, що при так великаньских оборотах побіч знаків бувають також страти. Аби однак деякими стратами не непокоїти грошевого торгу, мають банки т. зв. тайні резерви і з них покривають страти, котрих не оголошують. Роблять то також і инші банки і про се знає правительство. Однак нинїшне законодавство не дає правительству зовсім нагоди зарадити тому; при нагоді реформи банкового закона будуть уложені також приписи, котрі би ту справу основно управильнили і означили висоту, до якої можуть доходити т. зв. „тихі резерви“. Що до закиду, що білянс укладає ся не зовсім вірно, то такої системи придержують ся банки. Розсліди виказали, що Віденьскому банкови союзному не можна робити того закиду. П. Міністер признає отверто, що теперішна орґанізация державного нагляду над банками полишає не одно до бажаня. До управильненя тої справи можна би однак приступити лише при нагоді загальної реформи цілого банкового законодавства. З того, що висше сказано, виходить, що нема причини виступати против Віденьского банку союзного. Розсліди не виказали нїчого, що могло би захитати довіріє до того банку, котрий впрочім в послїднім часї заслужив собі також на признане з причини помочи, яку подав при уміщеню державної ренти.

Дотеперішні висліди виборів в Анґлії незвичайно подібні до вислідів виборів з січня с. р.

Ліберальні часописи особливо вдоволені з вислїду виборів в Льондонї і зазначують з радостию слова, висказані Черчілем, що „Льон-

Летючі листки.

(З француского — Рене Ґружа).

(Дальше).

VI.

Пан Жан Сіпріян мав вже звиж пятьдесять літ, коли виявив намір спровадити до себе свою братаницю Вікторину, сімнацятьлітну, хорошу і повну принади дівчину, котра по смерти вітця свого, старшого брата Жана, Нестора Сіпріяна полишила ся без средств до житя.

Крім Вікторини в домі старого кавалєра був ще молодець Фуке, занятий при господарстві; гарний і добрий двацятьдволїтний хлопець, увільнений недавно від войскової служби. Старий пригорнув єго більше з милосердія як з потреби, бо бідолаха вернув з войска без гроша при души.

— Слухай! — сказав до него господар сего вечера, коли Вікторина приїхала — щоби ти менї не докучав малій. То молоде і глупе, але повне доброї волї. Числю на тебе, що приучиш єї господарства, але щоби ти менї не докучав їй, бо погніваю ся.... Чи розумієш?...

Фуке, що мав добре серце, справдї зрозумів добре свою повинність.

В той спосіб хутір де з'Ормо став ся родом земского раю. Вікторина була єго душею. Наповнювала дім своєю дитинною веселостию, неутомимою діяльностию, сьміхом, котрий удїлював ся другим і хорошими пісоньками.

Люди говорили:

— Над Ормо витає щасте.... Ось, що значить, коли хто милосердний.... Нїхто звідтам не відходить з порожними руками....

На минуло трех місяців, коли пан Жан почув, що щось дивного з ним діє ся.... Помітив сам нераз, що слухаючи звуку дзвонів, нічого не чує. Почав терпіти на безсонність, а раз побачивши, як два воробчики цілували ся дзюбками на краю гнізда, почув сльози під повіками.

Спершу не здавав собі добре справи, які можуть бути причини того дивного стану, але на поясненє не довго ждав.

Одного дня в червни сиділи при обіді на дворі, під альтаною з чіпних рож, котра була славою і гордостию хутірного подвіря. Вікторина, подаючи каву, діткнула нехотячи лицем сивіючу бороду Жана Сіпріяна.

А він цілий задрожав.... А відтак був мов оголомшений. Блискавиця правди розшерла пітьму, заллгаючу єго душу.

— До чорта! — подумав — а то хороша істория... Я залюбив ся у Вікторинї!... Красно, нема що казати!

Страх перед сьмішностию зробив, що спершу хотів придавити в собі то чувство. Але аж надто скоро спостеріг, що єму то не удасть ся. Тоді став поволи привикати до гадки, що одружить ся з братаницею. І вже любував ся з уяві, яка остаточно дуже могла здійснити ся, бо нинїшна молодіж не гордить взагалї старшими любками, коли тільки мають добре становище.

Впрочім — чи був то щасливий случай, чи обдумана хитрість молодої дівчини? Здавало ся, немов би Вікторина чим раз більше старала ся приподобати ся стриєви. Очи єї сияли зворушенєм, коли глядїла на него. Можна було гадати, що хотїла нераз повірити єму якусь велику тайну, але ще не сьміла відозвати ся...

— Га, га! — думав собі пан Жан — чи та пустійка ще довго гадає дражнити мене своїми примхами?... Скінчім з тим чим скорше, коли вже та дурниця має стати ся!

Того самого пополудня, коли Фукс був в поли, покликав господар Вікторину до великої салї.

— Сідай тут! — відозвав ся, показуючи молодій дівчинї, видко сильно зворушеній, тростиновий фотель, стоячий коло коминка, котрий був призначений виключно для визначнїйших гостий.

Відтак по хвили мовчаня:

— Вікторино — сказав — доходиш вже до хорошого віку, в котрім дівчата гадають, аби віддавати ся.

— Алеж стрийку....

— Не перешкаджай!... Ти хорошенька, яких не богато найде ся, маєш інтеліґенцию, добре уложене, умієш поводити ся... Ти роботяща як рідко... Буде з тебе найлїпша жіночка, о якій може подумати мужчина.

— Ох! стрийку!

— Чекай, чекай! Я ще не скінчив... Я старий, але серце маю молоде і бажаю за житя

донції від часів домашної війни не довершили важнійшого діла, як тепер відповідию, яку дали при виборах льордам. Ліберальні часописи називають дитинячим говорене, немов би правительство не могло дальше своїх плянів і предложень підтримати, позаяк єго більшість не скріпила ся.

Часописи консервативні розчаровані вправді з причини малого зиску консервативного сторонництва, однако потішають ся загальним збільшенєм числа голосів, відданих на консервативних кандидатів і заявляють, що радикалізм дуже зле вийшов на теперішних виборах. Правительство — пишуть ті часописи — є з причини висліду виборів безсильне, не може ані перевести знесеня veta, ані ніякої иншої важної реформи. Консерватистам треба лиш шістьох місяців пильної праці і напруженя всіх сил, аби знищити наміри правительства і дійти до більшости. Часописи здогадують ся, що правительство буде імовірно примушене скликати нову конференцию в цїли осягненя компроміси в справі veta.

Президент міністрів Аскіт заявив в своїй бесїдї, що ліберали послїдний раз взивають тепер до усуненя права veta палати льордів, так як усунено veta короля по смерти королевої Анни. Бесїдник заповів на случай побіди правительства, по усуненю veta льордів, знесенє плюрального права голосованя, аби теперішні кнмиі лише виборчі права населеня заміпити в права дїйстні.

Новинки.

Львів, дня 7-го грудня 1910.

— Іменованя і перенесеня. Міністерство торговлї іменувало офіциялів почтових: Кает. Марчиньского в Дрогобичи, Шулима Штромвасера в Збаражи, Ем. Шаера в Станиславові, Кар. Біпофа в Стрию, Ізаака Фінкельштайна у Львові, Волод. Діна в Дукли і Володисл. Малїкевича у Львові стар. офіциялами почтовими в IX кл. ранґи а президент гал. дирекциї почт і телєґрафів полишив їх в їх дотеперішних місцях службових. — Міністерство торговлї іменувало асистента почтового Іпол. Войновского в Жовкві почтовим офіциялом і надало посаду управителя почтового в Розвадові контрольорови почтовому Вартол. Литвинови в Бучачи. — П. Намістник переніс ад'юнктів будівництва, Каз. Круга з Нов. Санча до Залочева а Бог. Хржановского зі Львова до Нов. Санча приділяючи его до служби в відділах технічних тих староств.

— Дві просьби від жіночого Кружка Руск. Тов-а педаґоґічного у Львові: 1) Управа Кружка пригадує ся опять ласкавій памяти тих всіх, що мають дома злишпу зимову одїж всякого рода і величини і скотілаб жертвувати еї для убогої шкільної дїтвори і старшої молодїжи. В кождім хазяйстві найдеть ся вбуваюча чи то тепла спідничка, блюзка, чи плащик, студенский мундуряк, загортка, зарукавчик, жакет, капузка, сурдут і т. п. — усе те лежить нераз без ужитку по шафах, або продаєт ся за пів дармо, а в нас тілько незасмотреної на зиму, крайно бідної дїтвори і старших школярів, котрим і зношена одежина ще придати ся може. — Доси прислали на наш зазив зовсім ще добру одїж і біле слїдуючі пані: Ант. Білиньска, А. Дорундякова, Вол. Бастґенова, Феценкова, Р. Трушева і В. Трусевичівна і Ів. Ясеницкий зі Львова, Софія Гаймберґерова з Хотина і Олена Мацюкова в Довгого. Ушитем суконок для бідних дїтий школи ім. Ґрінченка заняли ся пані: Слюзарева, Макарушкова, Пянейкова, Тороньска, Лучаківска, Лежогубска, Дорундякова, Рижевска. На харч і одїж бідної дїтвори надїслав о. Василь Небиловець з Перегіньска 15 К — з того 10 К передано „Дешевій кухни". Одежу, обуву і біле приймає для Кружка панна Евгенія Ясеницка (ул. Мохнацкого 12).

2) Жіночий Кружок Р. Т. П. у Львові порішив заснувати в своїм льокали при ул. Мохнацкого випозичальню книжок для стрийского передмістя. На сю цїль маємо вже зібраних троха книжок, а отсим звертаємо ся до нашого сьвідомого громадяньства і просимо помогти нам в задуманому дїлї. Одиниця по книжці і наша библїотека заснована — одну книжку кождому легко прийдеть ся жертвувати. Дарові книжки просимо складати або слати на адресу голови Кружка (К. Малицка ул. Мохнацкого 12) або до канцеляриї Р. Т. П. Сподїємо ся, що просьби нашї не остануть без успіху.

— В Раві рускій відбудуть ся в понедїлок 12 грудня в льокали „Бесїди" (Стара школа) сходини філїї „Сільского Господаря" о 2 год. по полудни. Темат відчиту: Чи і коли уживати штучних навозів. — За Виділ: А. Галька, Е. Гринецкий.

— Відчит про Федьковича. Заходом Товар. ім. П. Могили відбуде ся в четвер дня 8 с. м. в салї „Рускої Бесїди" у Львові о 4 год. по пол. відчит проф. дра Осипа Маковея п. з. „Перші твори О. Ю. Федьковича (1861—1863). Вступ на відчит по 20 і 10 с.

— Лещета. Глубокий снїг надає ся тепер знаменито до прогульок на лещетах. Треба признати, що лещетники користають з сего прегарного сезону. Кілька членів „Сокола", що їздять на лещатах, хотять отворити при товаристві кружок лещетників і робити спільно прогульки. Хто ще не має лещетів, нехай не відкладає закупна. Між лещетними прогульками, які відбули тепер україньскі лещетники заслугує на увагу прогулька п. П. Франка на около Львова. Розпочав єї сеї недїлї о годинї 8 рано, я маючи Львів все по лївій руці, обїхав місто в 7 годинах, отже о 2 години скорше як мин. зими проф. І. Б. Хто пібє сей осяг?

— Спис кавалєрів в Росиї. З порученя росийского міністерства справ внутрішних має бути в початком слїдуючого року переведений в цїлій державі спис неженатих людий у віцї від 19 до 50 лїт. Спис той має бути переведений одного дня і стоїть в звязи з проєктованим „податком кавалєрским". Щоби уникнути того податку, не позістає кавалєрам в Росиї або т. зв. по росийски „холостякам" нїчого иншого як лиш чим скорше женити ся.

— Дрібні вісти. Епископска консистория в Станиславові заборонила покривати дахи церков і ерекціональних будинків „етернітом", бо сей материял не є тривалий, ані не забезпечує будинків перед пожарами, ані не причиняє ся до краси зверхного вигляду покритих ним будинків. — Засуджений оногди за намірене обманьство на 5 лїт тяжкої вязниці солїцитатор Александер Кіщак, вернувши з розправи до вязниці, збив шибу у вікнї і склом підрізав собі горло а по правді лиш скалїчив ся в шию. Рана не єсть небезпечна. Кіщака відставлено до арештантского шпиталю. — Якась молода пара, що на ґренджолах спускала ся на ул. Лєлевеля, перевернула п. Юлїю Шляхецку, жену офіцияла почтового, котра упавши сильно потовкла ся. — Зі склепу фірми Гендіґ і Маллєр у Львові в будинку ґр. Скарбка вкрадено міх оріхів і дві скринки дактилїв. — Скаженого пса, котрий забіг мабуть знїдкись із села, застрілив поліциян на ул. Ткацкій. Доси не чувати, щоби той пес когось покусав.

— Дощі і снїги. Від вчера вечера потеплїло у Львові так значно, що нинї снїг на дахах зачав топити ся а спадаючі осуги снїгові засипали прохожих на улицях. В полудне зачав навіть падати дощ. Та й з Анґлїї доносять, що там від кількох днїв падуть зливні дощі а декотрі низше положені сторони навістила повінь. В Нотінґем вода залила цїле ремісниче передмістє. Шкоди суть значні, але жертв в житю людий нема.

З Городенки доносять, що там через кілька днїв була велика заметіль снїгова. В декотрих місцях були хати до половини засипані а таки в самім місті від великої маси снїгу хата завалила ся і лиш якимсь дивним щастєм нїхто при тім не погиб. Всї дороги були засипані а з села до міста годі було дістати ся. Почта до Городенки приїздила фірою з Коломиї віддаленої о 58 кільом. Заметіль наробила значної шкоди.

— В Каменци подільскім на росийскім Подїлю відбула ся в тамошній „Просьвітї" дня 27. падолиста лїтературно-вокально-музична вечірна. На початку замість реферата переказано про зруйноване Буші 1654 року. Потім прочитано „На крилах піснї" Коцюбиньского; проспівано „Ой, Днїпре, мій Днїпре" Лисенка, „Де ти бродиш" (дует з „Вія"), „Як ішов король війною" (муз. Ареньского, слова Конопницкої в перекладі Вдовиченка); декламовано „Сучасна приказка", „На тім сьвітї"; „Послухай людей" і т. ин.; грали сольо і квінтетом. Закінчились вечерниці танцями. В антрактах серед танців співав хор.

— Відгомін ченстоховского злочину. Дня 3 с. м. приїхали до монастиря на Ясній Горі з Петрикова прокуратор окружного суду Лавшин, підпрокуратор Бахтяров, судия слїдчий для важнійших справ Велецкий і поліцмайстер Чеснаков. Они переслухували о. Базиля Олесїньского і бувшого ігумена о. Реймана, а відтак хотїли о. Базиля арештувати, однак лишили єму час до зложеня кавциї в сумі 3000 рублїв. О. Рейман не виїхав на курацию за границю, бо власти судові єму на то не позволили.

Нинї наспіла з Ченстохови така вість: Судиї слїдчому зложено кавцию 3000 рублів

ущасливити тих, котрих люблю... Отже, аби довго не говорити, скажи менї, Віктуню, в двох словах і щиро, чи хочеш віддати ся?

— Чи я хочу, мій дорогий стрийку!... Ах! Добре. Він менї казав, що ти... стрийку, догадуєш ся всього і не будеш гнївати ся! Прошу лиш подумати, як він довго вже жде, бідний хлопець!... Отже позваляєш?... Не ставиш ніякої перешкоди?... Який же він буде щасливий!... Навіть не можеш собі уявити, як дуже, як глубоко будемо тобі вдячні!

Пан Жан слухав з отвертими устами того потоку слів. На пів піднїсши ся на кріслї, здавало ся не добре зрозумів.

— Що ти говориш? — спитав вкінци.

— Отже скажу всьо! Від тижднів, від місяців прирекли ми собі, що будемо до себе належати. Яких двацять разів що найменше хотїли ми з тобою говорити, але страх вдержував нас... Ми були дурні, правда?... А однако я зовсім справедливо думала, що ти, стрийку, удаєш немов, що нїчого не знаєш, а в дїйстности здогадуєш ся нашої тайни!...

Тайни?... Ах, так, Жан Сіпріян тепер вже знав... той „він", котрого любов розясняла личко Вікторини, то був Фуке, хороший молодець, а якже могло бути инакше? Хиба такий старий осел, як він, міг помиляти ся що до чувств тої сімнацятьлїтної дитини?

— Ге, ге... — гикав — добрі ви обі обоє!... Справдї, ось що то є покласти сірники близько соломи... Но, но! Коли собі подумаю, що будеш називати ся пані Фуке!

— Ах, мій Боже, чиж би ти гнївав ся на мене, стрийку!

Старий обтер долонию чоло, на котрім виступили грубі каплї поту.

— Нї, нї, Вікторино, зовсім нї!... В моїм вїцї, коли вже не має ся права вимагати щастя, єсть потіхою запевнити щастє иншим... Слухай дальше, моя мала: люблю тебе дуже, я старий і не маю вже великих потреб і вимогів... Отже, я так собі сказав:

Коли би Фуке і Вікторина хотїли побрати ся, я дав би їм хутір на власність, а задержав би для себе лиш кутик у них на старість, лише длятого, аби не лишити ся зовсім самотним... Коли тобі то подобає ся, так стане ся...

Молода дівчина увірила, бо хотїла увірити в ту видуману на борзї брехню.

— Мій добрий стрийку! Мій любий стрийку! — скрикнула, кидаючи ся на шию старого — як зумію тобі за то подякувати?... Але що тобі? Ти плачеш?

— Зі щастя, Вікторино, лише зі щастя, моя мала!

І достроюючи ся до безмежної радости своєї братаниці, Жан Сіпріян почав сьміяти ся, розтираючи кулаками сльози, пливучі єму мимохіть з очий.

(Дальше буде).

за о. Базиля Олесіньского, котрий длятого буде відповідати з вільної стопи. Арештованого музиканта монастирскої капелі Перткевича (не Торткевича) відставлено до вязниці в Петрикові.

В справі гроший складаних приватними людьми в депозит в монастири доносять: Сими днями наспіла відмовна відповідь від епископа Здзітовецкого на просьбу, подану опадкоємцями помершої в Ченстохові Франціски Голубкової, котра мала в монастирскім депозиті зложених кілька тисячів рублів. Гроший тих по смерти Голубкової доси не звернено. Як звістно, приймано від давна в монастири гроші на переховок від сьвітских людий. Депозити позіставали під безпосередною опікою каждочасних закристиянів, з котрих послідним був засуспендований нинї Базиль Олесїньский, наслідник Бонавентури Ґавелчика, помершого дня 29 грудня м. р. Ще за ігуменьства о. Реймана родина помершої Голубкової просила о зворот тої суми, але о. Рейман заявив, що в монастири нема ані сліду депозитів по Голубковій, отже жадав, щоби они предложили доказ на зложений депозит. Доказу такого родина не могла предложити і казала, що Голубковій не видано ніякого поквітовання.

Коли в день смерти о. Ґавелчика родина помершої Голубкової пішла ще раз до монастиря, щоби довідати ся, чи не позістала по помершім черци яка сума з депозиту Голубкової, Базиль і Дамазий, що з порученя о. Реймана займали ся похороном Ґавелчика, увіряли, що хоч добре перешукали келю о. Бонавентури, гроший в них не знайшли. Родина перестала упоминати ся мимо того, що достойні віри особи говорили, що Голубкова мала зложені у о. Бонавентури в депозиті значні суми. Аж тепер, коли Дамазий зізнав в Кракові, що дійстно присвоїв собі по о. Бонавентурі 15.000 рублів, котрими поділив ся з о. Базилем, родина помершої Голубкової виступила з поданем до епископа, жадаючи переведеня слідства.

Сими днями наспіла з влоцлавскої конситорії відмовна відповідь, в котрій сказано, що по Голубковій не було депозиту крім 100 рублів, виданих о. Бонавентурою родині за поквітованем.

Суть ще живучі особи, котрим так само депозитів не звернено, що поясню ся зізнанем Мацоха, що він сам здефравдував около 30.000 рублів а Базиля Олесїньского засуспендовано також за спілку з Мацохом.

Телеґрами.

Відень 7 грудня. В палаті послів Молодочех Граскі обговорював обширно закон о будові водних доріг, котрий мусить бути виконаний і займав ся становищем Кола польского. — Пос. Томашевский полемізував з рускими послами і доказував, що Русини богато собі виборoли і богато їм також добровільно признано, але средства, якими они послугують ся, треба порікати, бо Русини послугують ся перекручуванем фактів, що польскі посли мусять простувати.

Льондон 7 грудня. Вислід виборів знаний до пів до 12 год. в ночи: Лібералів 106, уніоністів 146, в партиї праці 20, приклонників Редмонда 26. Ліберали зискали доси 10, уніоністи 12, партия праці 3.

Барцельона 7 грудня. При ул. Кампо Саградо настав вибух нафтової машини в якімсь варстаті в комині. Виновник замаху незвістний.

Париж 7 грудня. Правительство одержало тепер вість, що дня 9-го падолиста відбула ся в охрестности Тріґеле, столиці султана Массаліта, борба межи підполковником Молльом а войском султанів з Вадаї і Массаліт. Неприятеля відперто; мав він богато убитих і ранених. Французке войско потерпіло також значні страти. Мало згинути кількох офіцирів, а між ними підполковник Молль.

Петербург 7 грудня. — Генерал-лейтнанта Мартзона іменовано генеральним командантом виленьского округа войскового.

Цїна збіжа у Львові.

дня 6-го грудня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	10·80 до	11·—
Жито	7·20 „	7·40
Овес	7·50 „	7·70
Ячмінь пашний	7·30 „	7·50
Ячмінь броварний	7·50 „	8·50
Ріпак	—·— „	—·—
Льнянка	—·— „	—·—
Горох до вареня	9·— „	13·—
Вика	7·80 „	8·20
Бобик	7·50 „	7·70
Гречка	—·— „	—·—
Кукурудза нова	—·— „	—·—
Хміль за 50 кільо	—·— „	—·—
Конюшина червона	65·— „	80·—
Конюшина біла	90·— „	110·—
Конюшина шведска	65·— „	75·—
Тимотка	36·— „	39·—

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2·30, **8·55**, **1·15**, **1·30**, 8·40, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2·15, 5·40, 10·30.
З Черновець: 12·20, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05**, 5·53, 6·35, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·03
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2·00, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·45, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, 6·55, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: 2·50, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави рускої лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32.
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: Адам Крюковецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Надопада. (Телефона ч. 527).